

Проект «Світ, війна, Мир і Я».

Цю творчу роботу до проекту надіслала студентка I курсу Катерина Роздобудько. Дякую за щирість почуттів і свого бачення сьогодні!!! Ця робота від автора – не редагувалась.

на годиннику пробило, 5 годин та нуль хвилин,
гелікоптери пролетіли мимо тих чудних долин,
діти, готувалися до школи,
а батьки проснувшись вчасно,
розбудили зі словами,
вставай, війна розпочалася.
хочу прокинутись у день ,та не чути повідомлень,
Що зранку орки знов бомблять Ірпень.
Город Суми, дивне місто,
но нема живого місця
після наступу росії,
вже волосся стало сиве,
від всіх вибухів у нині,
хочуть мира в Україні,

вони казали, але розбили,
ті міста де починалась Україна
спастися зібрались, але полинули,
на добрій хоча чужій землі.
вони і смерті не чекали,
хоча багато забажали,
собі забрати нашу неньку,
забрати земельку рідненьку,
наших рідних та близьких,
вони не зможуть, дух зламати,
та посварити всіх сестер,
ми не зрадим свою землю,
тому єдині від тепер.
Весни ми всі бажали,
побачить як цвіте сірень,
але сьогодні знову чуєм жахливий дзвін тих злих серен.
у Маріуполі, ті люди що сидять в підвалах,
не знають долі,
що буде завтра,
та як закінчиться сьогодні,
куди пойдять через пару днів.
вони всі моляться, не знаюсь, чи буде в них який то дім.
Сьогодні є вода, завтра вже немає,
проходять тижні, дні минають,
сирени, вибухи лунають.
А люди все сидять чекають, чи зможе хтось їх врятувати, хоча вже і надій
нема.

Я впевнена ми все подолаємо і переможемо!

Все буде Україна!!!